

[Albertsen.]

lerede pensionerne på basis af den daværende regerings indkomstramme, som var fastsat til 3½-4 pct., svarede reguleringen ikke til det, der har været kutyme og praksis og næsten en slags grundlovssikret ret, nemlig en regulering, der stod i forhold til udviklingen på arbejdsmarkedet, og det vil sige, at pensionisterne dengang ikke fik, hvad de havde krav på.

Jeg har også kigget på det materiale, som her har været citeret fra Socialt Tidsskrift, og jeg har ladet foretage en økonomisk undersøgelse af, hvad dette egentlig i pris og takster betyder. Konklusionen er, at hvis man taler om pensionisternes disponible realindkomst i faste 1964-priser, så har udviklingen været den, at i 1970 var der tale om 10.316 kr., i 1971 10.370 og i 1972 10.329 kr. Det, der nu bliver tale om, er en lille forhøjelse, men der er altså ikke tale om nogen udvikling i retning af en højere standard; der er tale om fastholdelse af en standard i relation til denne opstilling og til denne udregning på basis af faste 1964-priser. Hvis man ser på folkepensionistægteparrets disponible indkomst i procent, når skatten ikke er trukket fra, var den 62,8 pct. i 1970, 61,4 pct. i 1971 og 59,4 pct. i 1972, altså faktisk en lidt utilfredsstillende udvikling.

Hvad det rent politiske i denne sag angår, synes jeg, det er lidt beklageligt, at man siger, at i forbindelse med diskussionen i efteråret, hvor der var tale om en teknisk regulering af grundbeløbet, at dengang skulle det være kommet, da efterlyste man det så kraftigt, og så kom det tilsyneladende ikke. Der blev udtrykkeligt — det kan man se i Folketingets Forhandlinger 1971-1972 sp. 398 — af ministeren givet oplysninger om, at efter at man havde forhandlet med kontaktudvalget, ville der fremkomme forslag, som indebærer indfrielse af de tilsagn, vi havde givet, da vi var i opposition. Og så undrer det mig såre, at man nu stadig mindes om, at det er, som om det er noget, vi er løbet fra, eller der er tale om pres udefra. Alle disse her antydninger har ikke meget med realiteterne at gøre. Der var dengang tale om, at man skulle optage en forhandling, der var tale om, at man lovede, at man ville vende tilbage til det. Nu er man vendt tilbage til det, og det er altså det, vi i dag skal tage stilling til. Men det reelle og essensen af oppositio-

nens bemærkninger her er jo, at man ikke vil være med.

Det gav anledning til lidt diskussion, at jeg brugte ordet forhandlingsret. Jeg mener i og for sig ikke, at det er forkert at bruge dette udtryk, når der udtrykkelig i § 11 står, at man skal optage forhandlinger. Dermed mener jeg, at man giver disse organisationer eller Kontaktudvalget en ret, og jeg har også forstået på den formulering, som hr. Valbak gav, at der for så vidt ikke er nogen afstandtagen. Der kan være lidt usikkerhed med hensyn til, om det ene ord eller det andet skal bruges, men det reelle, hvad der skal ske, er vi ikke i tvivl om.

Jeg vil da også gerne sige, og dér deler jeg ganske hr. Valbaks vurdering, at ved at give Kontaktudvalget denne ret og dermed forhandlingsmulighed er der ikke tale om, at man har, om jeg så må sige, sparket folketinget til side. Folketingets uafhængighed og frihed til at afgøre disse forhold som andre forhold er ikke antastet, men der er blot tale om en parallelisering med tilsvarende aftaler med andre organisationer.

Hr. Valbak gav udtryk for, at vi ville fri os ud af det i oktober 1971, og han foreslår i dag så venligt, at vi skal trække forslaget tilbage. Denne venlige henstilling kan jeg desværre ikke imødekomme. Jeg tror, at det vil være lidt svært at få den gruppe, vi her taler om, til at acceptere den tankegang, som hr. Valbak gav udtryk for, at man skulle jo heller ikke nå dertil, at pensionisterne havde det bedre end deres børn. Det er da ikke udelukket, at der findes enkelte tilfælde, men for det aldeles overvældende flertal kan der overhovedet ikke være tale om sammenligninger af denne art, det viser procenttallene, det viser de enkelte tal, det viser pensionsydelse, det viser lønudviklingen som sådan, så det har ikke så forfærdelig meget med realiteterne at gøre.

Ulla Worm: Socialministeren udtalte, at det var kun, når det drejede sig om bevilninger til de svagest stillede, at der blev spurgt, om vi havde råd til det. Jeg vil dog gerne pege på, at i de år, da vi var et regeringsparti, da de borgerlige partier havde regeringsmagten, steg socialbudgetterne fra 9 til 13 milliarder kr. Det tyder dog ikke på, at vi var tilbageholdende på de områder.

Så vil jeg gerne takke socialministeren for